

lægge beslutninger til Færøerne og Grønland? Det savner vi et svar på i den danske argumentation.

Finder vi en løsning på de spørgsmål, som er skitseret her, kan vi få en ordening, hvor vi ikke går imod hinanden, og hvor konfliktløsningerne ikke kommer for dagen hele tiden. Bare for at tage et eksempel: Hvis EU vil agere med enstemmige hvalfangstspørgsmål, vil det så være muligt for Grønland og Færøerne på vegne af Danmark at have en anden stemme i det spørgsmål?

Det demokratiske underskud i EU har været omdrejningspunktet i EU-debatten, også på Færøerne. Det må være på tide, at vi også her i Folketinget erkender, at det er udtryk for et stort demokratisk underskud, at Danmark og det danske folk træffer beslutninger om at indgå i Unionen eller afskaffe forbeholdene, som vi har fuld respekt for, men disse beslutninger, som har stor betydning for Færøerne og Grønland, bliver ikke forelagt det færøske og det grønlandske folk til afgørelse.

Kl. 18.15

Hvis man ikke vil gå selvstændighedsvejen, vil den naturlige konsekvens jo være, at man også havde folkeafstemninger i Grønland og Færøerne om traktaten og om de fire forbehold. Det ønsker jeg nu ikke. Jeg synes, at den bedste løsning er, at vi er afklarede og vælger selvstændighedsvejen for Færøerne og Grønland. Det vil gøre det hele langt nemmere for de tre lande og vil gøre det muligt, at vi kunne samarbejde på andre områder.

Vi kan altså ikke som »Historiens engel« vende ryggen mod fremtiden og kun skue bagud. Vi må få belyst de virkelige mål og muligheder, der tegner sig forude, uden at være fastlåst i de gamle systemer eller i en fastlåst opfattelse af den danske grundlov.

Det håber jeg at regeringen og Folketinget vil tage alvorligt også under den kommende forespørgelsesdebat, som den nordatlantiske gruppe i Folketinget har anmeldt om konsekvenserne for Færøerne og Grønland af forfatningstraktaten.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til hr. Høgni Hoydal, og den næste er hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Hvordan går det til, at EU i fuldt alvor kan tænke på at gøre Tyrkiet til en del af Europa? Hvor-

dan gik det til, at forfatterne til denne forfatning for EU i fuldt alvor afviste at identificere og betegne Europa som et kristent kontinent? Hvordan går det til, at EU i den grad forfalsker og forråder den europæiske virkelighed? Svaret findes i det udkast til en forfatning eller grundlov for Europa, som nu ligger på Folketingets bord.

I det første udkast fra 2003 forkyndte præamblen de værdier, der er humanismens grundlag: lighed mellem mennesker, frihed og respekt for fornuften. Denne dyrkelse af fornuften, som i en sådan sammenhæng er et metafysisk antikristeligt begreb, har det endelige udkast til EU-forfatning erstattet med en højtidelig erklæring om noget, der hedder Europas kulturelle, religiøse og humanistiske arv, der er grundlaget for udviklingen af de universelle værdier, det enkelte menneskes ukrænkelige og umistelige rettigheder samt frihed, demokrati, lighed og retsstaten.

Men meningen er den samme. Det EU, der skal skabes med denne forfatning, er et humanistisk religiøst projekt, der som sådant vender ryggen til eller vil hæve sig over den europæiske virkelighed, som historien har skabt den.

Europa er uudsletteligt præget af kristendommen, også i forskellen på Rom og Wittenberg, og Europa har i snart 2.000 år bestået af nationer, der i kappestrid og også strid drev hinanden frem til et stade, hvor man kunne påvirke og forme store dele af verden. Det kristne og det nationale er Europas grundlag. Dette er virkeligheden, og det er denne europæiske virkelighed, som forfatningens humanistisk religiøse projekt nu forsøger at likvidere.

Derfor betænker man sig ikke på at gøre det muslimske Tyrkiet til en del af EU. Derfor afviser man at vedkende sig sin kristne forudsætning. Derfor lever man i et ideologisk elfenbenstårn, fra hvilket man ser hen over alle religiøse, nationale og folkelige forskelle.

Kristendommen er troen på Gud, men humanisme er troen på mennesket. Siden oplysningstiden har den humanistiske overtro bredt sig i Europa og ført til revolutioner, krige og folkemord.

Med den foreliggende EU-forfatning er Europa endegyldigt i færd med at indskibe sig i et humanistisk projekt, der har religiøs karakter, og som fulgt rigtigt vil føre ensretning og ufrihed med sig, jævnfør overvågningscentret i Wien, der under fru Beate Winklers ledelse har til opgave at opspore og arrestere forkerte meninger, jævnfør de idelige forsøg, der fra officiel